

Arrest

nr. 300 611 van 25 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 1 januari 2003.

1.2. Verzoeker dient op 19 april 2022, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV), een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 30 juni 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun van origine te zijn. U bent geboren in het dorp Goro in het district Pech Dara, ook gekend als Dara-e-Pech, van de provincie Kunar. U bent soenniet. U bent nooit naar school geweest, maar volgde religieuze studies en werkte in een kledingwinkel.

Op een dag rond 12.30 u. in de middag bracht u met de fiets eten naar uw vader die in de winkel was. Aan de hoofdweg naar andere provincies en districten zag u twee mensen een bom plaatsen. U wist eerst niet dat dit Daesh leden waren, maar kwam dit later te weten wanneer Daesh naar u belde. U kreeg argwaan en belde naar uw vader. Uw vader informeerde vervolgens het districtshuis van dit verdacht voorval. Op de vierde nacht na dit voorval vielen onbekende bewapende mensen uw huis binnen en ontvoerden uw vader. U was op dat moment bij uw maternale oom en zijn zoon. Tot op de dag van vandaag is uw vader vermist. Later kreeg u een telefoon van het nummer van uw vader. Hij praatte kort met u waarna Daesh leden de telefoon afnamen en u bevelen zich over te geven aan hen en zich voor de rechtbank te vertonen. Indien u dit niet deed, zouden uw vader en andere familieleden gedood worden. Uw maternale oom zette uw telefoon uit. De volgende dag kreeg uw maternale oom een telefoon van de Daesh leden. U bleef na de ontvoering van uw vader nog ongeveer vijf nachten in uw dorp. Uw maternale oom werd steeds gebeld door hen. De Daesh leden wisten dankzij hun veiligheidsdiensten dat u zich bevond bij uw maternale oom en uw maternale oom vreesde in de problemen te zullen geraken. Daarom besloot u samen met uw familie dat u Afghanistan diende te verlaten. Tot aan de val van de overheid kreeg uw maternale oom om de week of twee weken telefoons van Daesh. U verliet Afghanistan op 28 mei 2021 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk om op 18 april 2022 te arriveren in België. Op 19 april 2022 dient u hier als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) een verzoek om internationale bescherming in.

Uw broer R. A. werkte voor het Afghaanse nationale leger en stierf tijdens een gevecht in de provincie Helmond.

Uw broer I. raakte na uw vertrek uit Afghanistan vermist en nadien werd zijn lichaam teruggevonden. U vermoedt dat hij gedood is door Daesh, want u had geen problemen met iemand anders.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door Daesh.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw originele taskara, een kopie van een boek omtrent het werk van uw broer R. A., een kopie van foto's van uw broer I. en uzelf, een kopie van een attest van de dorpsouderen en de malik van het dorp omtrent uw problemen in Afghanistan en een kopie van een klachtenbrief bij de overheid over de verdwijning van uw broer I. neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd en gedood te worden door Daesh omdat u samen met uw vader de overheid op de hoogte heeft gebracht dat zij een bom plaatsten op de weg. U diende zich over te geven aan hen, maar heeft dit niet gedaan (CGVS p. 9-10, 18).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin

van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan wat u beweerde aangaande uw leeftijd. Zo verklaarde u zich bij aankomst in België op 18 april 2022 zeventien jaar oud. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 27 april 2022 ouder was dan 18 jaar waarbij 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Uw geboortedatum werd bijgevolg van 3 april 2005 naar 1 januari 2003 bijgesteld (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie dd.29.04.2022, toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind niet op u kan worden toegepast, ook geeft u door zich valselyk als een minderjarige voor te doen geen correct zicht op uw werkelijke identiteit en uw levensloop voor uw komst naar België. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens slaagt u er niet in uw problemen met Daesh aannemelijk en geloofwaardig te maken.

Uw kennis omtrent Daesh in uw regio is dermate oppervlakkig en pover waardoor uw ingeroepen vrees voor vervolging door Daesh aangetast wordt. Wanneer u immers gevraagd wordt meer te vertellen over Daesh in uw regio, antwoordt u beknopt en nietszeggend: “ze zeiden dat ze de islam volgden en daarnaast ze waren mensen aan het doden en aan het vechten, ze zeiden dat ze de islamitische wetgeving willen implementeren en ze waren eng” (CGVS p. 6). Daarnaast bevestigt u uitdrukkelijk dat u geen mensen kent bij Daesh in uw regio, want ze hingen niet openlijk rond en hun gezicht was bedekt (CGVS p. 7). U benoemt dan wel één Daesh leider, met name S. A. K. A., maar wanneer u gevraagd wordt te vertellen wat u van hem weet, kan u dit niet omdat u niet bezig was met die dingen aangezien ze ‘wilde mensen’ waren (CGVS p. 7). Wanneer u expliciet gevraagd wordt of u één Daesh lid kan benoemen, antwoordt u dat u hun namen niet kent, buiten de naam van hun leider die u gehoord heeft als roddel tussen de dorpelingen en in video’s (CGVS p. 17). Vervolgens stelt u dat Daesh leden niet openlijk, maar in het geheim in uw dorp waren waarmee u bedoelt dat ze tijdens de nacht opereerden. Als ze een probleem hadden met iemand zouden ze in de nacht komen achter deze persoon en weggaan na paar minuten (CGVS p. 7). U bevestigt daarnaast dat Daesh leden niet overdag openlijk konden rondlopen in uw dorp (CGVS p. 7). Indien u daadwerkelijk een vrees voor Daesh diende te koesteren en u om die reden uw land ontvlucht zou zijn, kan verwacht worden dat u de veiligheidssituatie in uw land en regio beter zou opvolgen en meer kan vertellen over Daesh. U bent niet in staat dit te doen, waardoor de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas ondermijnd wordt.

Dit blijkt verder ook uit het volgende. U stelt dat u twee mensen van Daesh een bom zag plaatsen aan de hoofdweg, maar u kan deze gebeurtenis niet aannemelijk maken. U kent hen namelijk niet en weet niet wie zij waren (CGVS p. 10). U heeft zichzelf ook niet getoond aan hen en aldus hebben zij u niet gezien (CGVS p. 10). U had hen nog nooit eerder gezien in het dorp en u weet niet of zij u reeds ooit eerder gezien hadden (CGVS p. 11). Het is dan ook totaal onduidelijk op welke manier de Daesh leden te weten zijn gekomen dat uw familie het districtshuis heeft ingelicht en wisten wie jullie waren en waar jullie woonden. Uzelf heeft evenmin hiervoor een overtuigende verklaring. U verwijst namelijk simpelweg naar de veiligheidsdiensten van Daesh die dat zouden zijn te weten gekomen, verder dan dit komt u niet (CGVS p. 11, 13). Bovendien is het totaal ongeloofwaardig dat de Daesh leden overdag, ’s middags rond 12.30 u., een bom zouden plaatsen op klaarlichte dag op een drukke hoofdweg waarop mensen passeerden naar verschillende provincies en districten (CGVS p. 11). Ze liepen hier namelijk een groot risico om ontdekt te worden. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u beknopt dat het gewoon was dat ze dit overdag deden en geeft u aan dat mensen in Afghanistan tijdens de zomer in de namiddag thuis blijven (CGVS p. 11). Eerder verklaarde u echter zelf dat Daesh leden niet openlijk vrij konden rondlopen overdag (supra; CGVS p. 7). Dit strookt dus niet met uw bewering dat Daesh leden overdag een bom aan het plaatsen waren. Bovendien konden ze toch niet uitsluiten dat er zich iemand op dat tijdstip op straat zou vertonen en ze hierbij betrappt zouden worden. Deze door u geschilderde gang van zaken ontbeert dus geloofwaardigheid. Vervolgens bent u tegenstrijdig omtrent de persoon die het districtshuis heeft ingelicht. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u dat uw vader het districtshuis heeft ingelicht door naar hen te telefoneren omdat u zelf niet wist hoe u hen moest informeren. Uzelf belde niet naar het districtshuis (CGVS p. 9, 12). Op het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u echter dat u zelf gemeld heeft aan het districtshuis dat Daesh leden IED bommen aan het planten waren (vragenlijst DVZ/CGVS punt 3.5 p. 2). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, beweert u slechts dat u dat niet gezegd heeft, wat geen verschooning biedt voor deze discrepantie gezien

u hierin genuanceerd was ten overstaan van DVZ (CGVS p. 12). Vervolgens stelt u dat Daesh leden uw huis zijn binnengevallen en uw vader hebben meegenomen. Hieraan wordt evenmin geloof gehecht gezien dit incident voortvloeit uit een gebeuren dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Eénzelfde bemerking kan gemaakt worden met betrekking tot de telefoons die uw maternale oom van hen kreeg en dit tot aan de val van de overheid (CGVS p. 10, 14). Het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen. Er werd telefonisch geëist dat u zich zou overgeven en indien u dit niet deed zou uw vader en uw familie gedood worden (CGVS p. 9-10, 15, 18). Dit houdt echter geen steek en is volledig paradoxaal met uw eigen verklaringen. U bent namelijk nog ongeveer negen dagen na het incident met de bom gebleven in het huis van uw maternale oom (CGVS p. 15). Uw maternale oom zou talrijke keren getelefoneerd zijn geweest door de Daesh leden waarbij zij vroegen naar u, maar de Daesh leden zouden nooit op zoek zijn geweest naar u en naar het huis van uw maternale oom zijn gekomen om u zelf mee te nemen (CGVS p. 10, 14-15). Het houdt geen steek dat de Daesh leden telefonisch ermee dreigden uw familie te doden indien u zich niet zou overgeven wanneer ze de gelegenheid hadden uzelf te komen opzoeken en mee te nemen. U bevestigt zelf dat de Daesh leden nooit naar het huis van uw maternale oom zijn gekomen, ondanks dat zij door hun veiligheidsdiensten maar al te goed wisten dat u zich daar bevond (CGVS p. 10, 15). U stelt: "het ding is dat ik niet weet waarom ze belden en niet kwamen, maar mijn maternale oom zei dat hij niet in mijn huis is en dat ik niets te doen heb er mee, dus bel niet, ik was in het huis, maar hij loog tegen hen" (CGVS p. 15). Dit kan niet overtuigen des te meer aangezien u zelf verklaarde dat als Daesh een probleem had met iemand, ze in de nacht achter die persoon zouden komen (supra; CGVS p. 7). U kan niet aannemelijk motiveren om welke reden ze niet op zoek zijn geweest naar uzelf, terwijl ze hiertoe wel degelijk de mogelijkheid hadden. Uit voorgaande blijkt dan ook dat aan uw beweerde vrees voor vervolging door Daesh geen geloof gehecht wordt.

Voorts geeft u aan dat uw broer R. A. gediend heeft in het Afghaanse nationale leger en overleden is in een gevecht (CGVS p. 16). Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COIQuery **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Doch uw kennis omtrent zijn werk en overlijden is dermate gebrekkig en oppervlakkig dat hieraan bezwaarlijk geloof kan worden gehecht. Zo weet u onder meer niet wie zijn collega's waren, wat de naam van de basis was waar hij werkte, wat zijn rang was en in welk korps of bataljon hij diende (CGVS p. 16). Wanneer u gevraagd wordt te vertellen wat de taken waren van uw broer, reageert u beknopt met: "hij was een soldaat" (CGVS p. 16). Bovendien legt u op 12/08/2022 bij de DVZ een kopie van een document neer dat u omschrijft als een werkcertificaat van uw broer bij het Afghaanse nationale leger (ANA; ontvangsbewijs documenten p. 1). Dit document zal u echter tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS omschrijven als een attest van de maliks en de dorpsouderen die uw problemen in Afghanistan bevestigen (CGVS p. 8-9, 18). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u een verschillende betekenis geeft aan éénzelfde document, reageert u ontwijkend met: "neen, dat heb ik niet gezegd, ze hebben het misschien vertaald, u kan lezen wat erop staat" (CGVS p. 18). Dit kan niet overtuigen. U benadrukt immers zelf dat u dit document op uw vorig onderhoud getoond heeft en u door middel van handtekening bevestigt heeft dat dit document een werkcertificaat is van uw broer bij het Afghaanse nationale leger (CGVS p. 18, ontvangsbewijs documenten p. 1). U bent niet coherent inzake de documenten die u voorlegt, wat de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas aantast. Hoe dan ook, wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, wat gezien bovenstaande niet zomaar voetstoots kan worden aangenomen en waaraan toch kan worden getwijfeld, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Bovendien bevestigt u dat u geen problemen ervaren heeft omwille van het werk van uw broer R. bij het Afghaanse nationale leger (CGVS p. 17).

Ten slotte beweert u dat uw broer I. gedood zou zijn door Daesh. Dit is echter een blote bewering uit uwe hoofde. U legt namelijk geen enkel origineel bewijsdocument neer dat enerzijds aantoonst dat uw broer gedood is en anderzijds dat dit gebeurd zou zijn door tussenkomst van Daesh. U denkt dat Daesh

verantwoordelijk is voor zijn overlijden, louter omdat u geen persoonlijke problemen zou hebben met iemand anders (CGVS p. 10, 17-18). Uw problemen met Daesh zijn echter ongeloofwaardig bevonden (supra). Uw verklaring dat uw broer I. gedood zou zijn en dat dit door Daesh zou zijn gebeurd, is dan ook niet aannemelijk of geloofwaardig.

De door u neergelegde documenten zijn evenmin in staat een ander licht te werpen op voorgaande. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. De foto's die u neerlegt, waarvan een foto waarop een overleden kind in een wit lijkwade te zien is die uw broer I. moet voorstellen, geven slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin de foto's werden genomen en vormen geen bewijs van uw ingeroepen problemen. Aansluitend hierop dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (al dan niet origineel), kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon,

tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in

zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie.

De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Verzoeker begint met een theoretische uiteenzetting van de verschillende artikelen die hij geschonden acht.

In een eerste punt gaat verzoeker in op zijn leeftijd. Hij benadrukt dat de wijze waarop in België een leeftijdstest wordt uitgevoerd bijzonder controversieel is. Hij bevestigt daarom de leeftijd die hij bij zijn aankomst in België heeft opgegeven.

In een tweede punt gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus.

Hij gaat eerst in op zijn problemen met Daesh. Verzoeker benadrukt dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit Kunar en dat Daesh in deze regio aanwezig is. Hij herhaalt dat hij gezien heeft dat leden van Daesh explosieven aan het plaatsen waren, maar dat hij zelf met hen geen banden heeft waardoor hij zeer weinig over hen weet. Met betrekking tot wie de autoriteiten op de hoogte heeft gesteld van de plaatsing van de bommen, wijst verzoeker op de context van het interview bij de DVZ waar hij werd gevraagd kort en bondig te zijn. Hij wijst ook op andere fouten die werden gemaakt bij het interview bij de DVZ. Hij verduidelijkt dat hij niet precies weet hoe Daesh te weten is gekomen dat hij, samen met zijn vader, de bommen heeft gemeld bij de autoriteiten. Verzoeker verklaart dat Daesh niet langskwam bij zijn oom omdat er een verhoogde aanwezigheid was van de autoriteiten in het gebied waar verzoeker woonde na de ontvoering van zijn vader.

Vervolgens gaat verzoeker in op de situatie van zijn broer R. Verzoeker stelt dat zijn broer al enkele jaren geleden is overleden waardoor hij niet veel kan vertellen over zijn werk. Hij kon hierover ook niet meer te weten komen aangezien zijn vader ontvoerd is en zijn vragen daardoor niet kan beantwoorden. Verzoeker vindt dat er rekening moet worden gehouden met zijn broers werk voor de autoriteiten bij het algemene onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft de dood van verzoekers broer I., stelt verzoeker zich de vraag hoe hij documenten kan verkrijgen waaruit blijkt dat zijn broer is vermoord door Daesh. Hij vindt dan ook dat hij zijn broers dood voldoende heeft bewezen door middel van de overgelegde foto's.

Verzoeker gaat dan in op zijn verwestering. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om zijn situatie na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren. Hij verwijst hierbij naar een arrest van de Raad van 31 maart 2022. Hij gaat ook in op een rapport van Nansen van oktober 2021 waarbij hij vaststelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan alleen maar verslechterd en het aantal burgerslachtoffers zeer hoog blijft. Verzoeker stelt vervolgens dat de bestreden beslissing ingaat tegen het advies van de UNHCR van februari 2022. Hij wijst erop, onder verwijzing naar diverse landeninformatie, dat de situatie voor verwesterde Afghanen zeer gevaarlijk is geworden bij terugkeer waarbij zij te maken krijgen met vervolging door verschillende actoren. Hij benadrukt bovendien dat de taliban wel beloofd heeft om geen terugkeerders te straffen maar dat hier weinig waarde aan kan worden gehecht aangezien de taliban al enkele andere beloftes heeft gebroken. De commissaris-generaal baseert zich volgens verzoeker dan ook op een gedeeltelijke lezing van het EUAA-rapport waarbij hij nalaat andere beschikbare landeninformatie te consulteren. Verzoeker haalt vervolgens aan dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard meer heeft en in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert. Hij leerde in België zelfstandig te zijn en acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving. Hij praat ook met vrouwen en werkt in België als treinreiniger.

Vervolgens gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker verwijst naar de richtlijnen van de UNHCR van februari 2022 en 2023 waarbij hij benadrukt dat de commissaris-generaal niet ingaat op deze bronnen. Hij stelt dat de commissaris-generaal naar nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende soorten bronnen moet verwijzen indien hij het advies van de UNHCR naast zich wil neerleggen, wat de commissaris-generaal hier niet heeft gedaan. Volgens verzoeker bestaat er ook geen intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Verzoeker vindt het in strijd met de samenwerkingsplicht van het CGVS dat hij moet aantonen welke impact de machtsovername door de taliban heeft gehad op zijn individuele situatie in Afghanistan. Hij verwijst hiervoor naar een analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen.

Verzoeker gaat dan verder in op de humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens verzoeker is door de machtsovername van de taliban de situatie in Afghanistan wel degelijk aanzienlijk verslechterd. Hij verwijst

hiervoor naar diverse internationale rapporten. Hij analyseert vervolgens de toegang tot verschillende basisvoorzieningen met name gezondheidszorg, voedsel en water en gaat ook in op de werkgelegenheid in Afghanistan. Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan, verwijst en citeert verzoeker uit internationale rapporten van het UK Home Office en 11.11.11 waarbij hij aanhaalt dat Afghanistan ook te maken kreeg met zware aardbevingen. Hij stelt dat uit de informatie die hij aanhaalt blijkt dat de taliban ofwel niet in staat is, ofwel onwillig is om maatregelen te nemen waaruit blijkt dat de humanitaire crisis overwegend te wijten is aan het handelen of nalaten daarvan van de taliban.

Verzoeker bespreekt vervolgens de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij verwijst hiervoor opnieuw naar een arrest van de Raad van 31 maart 2022 en stelt dat de situatie in Afghanistan nog steeds onstabiel is. De landeninformatie waarnaar wordt verwezen in het arrest stelt ook vast dat er moeilijkheden zijn met het bekomen van informatie. Verzoeker gaat eerst in op informatie met betrekking tot het geweld in Afghanistan. Hij stelt dat het geweld niet volledig verdwenen is en dat er nog altijd burgerslachtoffers vallen, ook na de machtsovername. Bovendien stelt verzoeker vast dat ISKP sinds de machtsovername het aantal aanslagen opdreef en in meer provincies aanwezig is. Hij verwijst en citeert uit diverse rapporten waaruit dit blijkt. De situatie blijft volgens verzoeker dan ook extreem onzeker en volatiel. Hij citeert uit verschillende internationale rapporten waarin verschillende veiligheidsincidenten worden beschreven en waaruit blijkt dat het geweld in Afghanistan weer toeneemt. Verzoeker gaat dan in op de informatie die ter beschikking is over het gevoerde bewind door de taliban. Uit de landeninformatie blijkt, volgens verzoeker, dat het bewind dat in de praktijk gevoerd wordt strenger is dan de taliban oorspronkelijk had aangekondigd. Er werden verschillende grove mensenrechtenschendingen vastgesteld en het gebruik van lijfstraffen werd opnieuw ingevoerd. Verzoeker gaat dan in op zijn persoonlijke omstandigheden waarmee volgens artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn rekening moet worden gehouden. Hij stelt dat hij een jonge man is die al een geruime tijd in Europa verblijft en dat hij familie is van een toenmalige militair, wat volgens hem persoonlijke omstandigheden inhouden die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken.

Ten slotte analyseert verzoeker de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin verduidelijkt wordt wanneer socio-economische omstandigheden de vereiste drempel van ernst bereiken om te kunnen besluiten dat er sprake is van een onmenselijke behandeling en een schending van artikel 3 EVRM. Hij verwijst hiervoor naar een analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen.

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende documenten bij:
"3. Arbeidscontracten".

3. Aanvullende nota

Verzoeker heeft op 6 december 2023, overeenkomstig artikel 39/76 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt, waarin hij een attest van een taal cursus Nederlands en een aanbevelingsbrief van zijn werkgever bijvoegt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Dat de commissaris-generaal niet verwijst naar de Guidance Notes van UNHCR van februari 2022 en 2023, maakt niet dat de bestreden beslissing onvoldoende zou zijn gestoffeerd. Verzoeker toont ook niet aan dat dat voormelde bronnen de door de commissaris-generaal gedane beoordeling zouden doorprikken of hier een ander licht op zouden werpen. Het volstaat niet dat verzoeker de pijnpunten inzake de beschikbare informatie nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door Daesh nadat hij twee leden van Daesh een bom zag plaatsen en de autoriteiten hier, samen met zijn vader, van op de hoogte heeft gebracht. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met Daesh, omdat:

- (a) verzoeker zich valselijk voordeed als een minderjarige waarbij (i) uit de leeftijdtest blijkt dat verzoeker ouder is dan 18 jaar en (ii) hij geen correct zicht biedt op zijn werkelijke identiteit en zijn levensloop voor zijn komst naar België;
- (b) verzoekers kennis omtrent Daesh in zijn regio oppervlakkig en gebrekkig is waarbij (i) hij bevestigt dat hij geen mensen kent bij Daesh in zijn regio; (ii) hij maar één Daeshleider kan noemen bij naam, maar verder niets over hem kan vertellen en (iii) hij verder enkel verklaard heeft dat Daeshleden overdag niet openlijk konden rondlopen in het dorp;
- (c) verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij twee leden van Daesh een bom zag plaatsen aan de hoofdweg waarbij (i) het onduidelijk is hoe de Daeshleden te weten zijn gekomen dat verzoeker en zijn vader het districtshuis hebben ingelicht, wisten wie verzoeker en zijn vader waren en waar zij woonden terwijl verzoeker verklaarde dat hij hen nog nooit eerder had gezien in het dorp en niet wist of ze hem ooit eerder hadden gezien; (ii) verzoeker niet meer kan vertellen dan dat de veiligheidsdiensten van Daesh te weten zouden zijn gekomen dat hij en zijn vader de bom gemeld hadden aan het districtshuis; (iii) het weinig aannemelijk is dat Daesh 's middags een bom zouden plaatsen op klaarlichte dag op een drukke hoofdweg, aangezien ze zo een groot risico op ontdekking liepen en (iv) verzoeker eerder verklaarde dat Daeshleden overdag niet openlijk konden rondlopen, wat niet strookt met zijn verklaring dat hij de Daeshleden 's middags de bom zag plaatsen;
- (d) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wie het districtshuis heeft ingelicht over de twee Daeshleden die een bom aan het plaatsen waren, waarbij hij bij het CGVS verklaarde dat zijn vader het districtshuis heeft ingelicht, terwijl hij bij de DVZ zei dat hijzelf het districtshuis op de hoogte had gebracht van de bom;
- (e) het onaannemelijk is dat Daesh verzoekers huis zouden zijn binnengevallen en zijn vader zouden hebben meegenomen aangezien dit voortvloeit uit een gebeurtenis die reeds ongeloofwaardig werd bevonden;
- (f) het onaannemelijk is dat verzoekers maternale oom telefonisch bedreigd werd door Daesh tot aan de machtsovername, waarbij het opvallend is dat Daesh talrijke keren gebeld zouden hebben naar

verzoekers maternale oom, maar nooit naar zijn huis zouden zijn gekomen om verzoeker te komen zoeken en mee te nemen, terwijl Daesh via zijn veiligheidsdiensten wist dat verzoeker zich daar bevond;

(g) verzoekers kennis over het werk van zijn broer bij het Afghaans Nationaal Leger (hierna: ANA) en zijn overlijden zeer gebrekkig is, waarbij (i) verzoeker niet weet wie de collega's waren van zijn broer, op welke basis hij werkte, wat zijn rang was, in welk korps hij diende of wat zijn taken waren; (ii) verzoeker bij de DVZ een kopie neerlegt van een werkcertificaat van zijn broer bij het ANA en dit bij het CGVS verkeerdelijk omschrijft als een attest van de maliks en de dorpsoudsten die zijn problemen in Afghanistan bevestigen; (iii) het onvoldoende is om louter aan te halen dat verzoeker een familielid is van een vroeger lid van het ANA; (iv) verzoeker bevestigd heeft dat hij geen problemen ervaren heeft door het werk van zijn broer bij het ANA;

(h) de bewering dat zijn andere broer I. gedood zou zijn door Daesh een louter blote bewering betreft waarbij verzoeker geen enkel origineel bewijsdocument voorlegt dat aantoonde dat zijn broer gedood is enerzijds en dat dat dit gebeurd zou zijn door tussenkomst van Daesh anderzijds.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Verzoeker gaat in op de leeftijdtest, die hem meerderjarig verklaarde, dewelke hij bijzonder controversieel vindt. In deze wijst de Raad erop dat de Dienst Voogdij op 27 april 2022 een leeftijdsonderzoek heeft verricht waarbij verzoekers werkelijke leeftijd werd geschat op 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Verzoeker werd aldus op 27 april 20,8 jaar oud geschat, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, wat betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum evengoed 19,1 jaar oud was (zie, AD CGVS, beslissing Dienst Voogdij). Dit leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet minderjarig was, zoals hij bij binnenkomst heeft voorgehouden. Er ligt zelfs een verschil van minstens 2 jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek.

Verzoeker stelt de leeftijdtest die zijn minderjarigheid betwist in vraag. Hij stelt dat deze test onnauwkeurig is en wetenschappelijk wordt betwist.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast. De door verzoeker geuite kritiek op de procedure van de leeftijdsbepaling, betreft ook loutere wetskritiek die buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Deze wetskritiek kan dan ook niet in aanmerking worden genomen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Wat betreft de taskara blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude", 14 januari 2021) dat dit document overigens onvoldoende bewijswaarde heeft om verzoekers beweerde leeftijd aan te tonen. Er wordt aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu*, is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse

documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde Afghaanse taskara kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. De voorgelegde taskara kan *in casu*, gelet op zijn beperkte bewijswaarde, dan ook niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek.

Daarnaast werd verzoeker gehoord op het CGVS, niet alleen omtrent zijn vluchtrelaas, maar ook omtrent zijn identiteit – waaronder zijn leeftijd – en de door hem bijgebrachte documenten. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op dit leeftijdsonderzoek (NPO, p. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf hij ook aan het eens te zijn met de leeftijd die werd vastgesteld na de leeftijdstest (zie NPO, p. 4). De opgegeven leeftijd is een essentieel element van zijn identiteit en dit betreft een kernelement voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met zijn algehele geloofwaardigheid. Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij hier waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt, *quod non in casu*. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat de vaststellingen inzake het leeftijdsonderzoek allerminst bijdragen tot de algehele geloofwaardigheid.

5.1.6. Wat betreft verzoekers kennis over Daesh in zijn regio, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij vaststelt dat deze zeer oppervlakkig is. Immers wanneer de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud vraagt aan verzoeker om alles te vertellen wat hij weet over Daesh in zijn regio, komt verzoeker niet verder dan te stellen dat: *“Daesh, ze zeiden dat ze de islam volgden en daarnaast ze waren mensen aan het doden en aan het vechten, ze zeiden dat ze de islamitische wetgeving willen implementeren en ze waren eng”* (zie NPO, p. 6). Wanneer gevraagd wordt of hij enkele leden van Daesh kent, moet hij het antwoord schuldig blijven en geeft hij hiervoor als verklaring dat hun gezicht altijd bedekt was en dat ze niet openlijk rondgingen in het dorp (zie NPO, p. 7). Verzoeker kan ook maar één voormalig grote leider van Daesh benoemen, terwijl hij verklaard heeft dat in zijn regio veel leden van Daesh aanwezig waren (zie NPO, p. 6-7). Verzoeker kan over de voormalig grote leider van Daesh ook niets vertellen buiten zijn naam (zie NPO, p. 7). Bovendien verklaarde verzoeker bij de commissaris-generaal dat het hoofdkwartier van Daesh gelegen was in het district naast het district waaruit hij afkomstig is (zie NPO, p. 8). Er kan dan verwacht worden dat hij toch meer kennis zou hebben over de gevechten die plaatsvonden bij het hoofdkwartier van Daesh tussen de overheid, de taliban en Daesh. Dat hij wist dat Daesh in zijn regio aanwezig was, wie de voormalig grote leider was en dat ze vooral 's nachts opereerden doet geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat zijn kennis over Daesh gebrekkig is. Er kan immers verwacht worden dat verzoeker, zelfs al is hij nooit lid geweest van Daesh, meer kennis zou hebben of zich toch geïnformeerd zou hebben over de groep die hem bedreigd heeft en zijn vader heeft meegenomen.. Waar verzoeker stelt dat hij het verband niet begrijpt tussen de kennis die hij zou moeten hebben over de aanwezigheid van Daesh in zijn regio en de geloofwaardigheid van de feiten waarop hij zich beroept, wijst de Raad erop dat verzoekers gebrekkige kennis over de aanwezigheid van Daesh in zijn regio wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Wanneer verzoeker immers voorhoudt voor zijn leven te vrezen vanwege een bedreiging uitgaande van Daesh mag worden verwacht dat hij een ruimere kennis heeft van de activiteiten van deze groepering in zijn nabije regio van herkomst, dan wel dat hij zich hieromtrent zou trachten te informeren, al was het maar om een betere inschatting te maken van het risico waaraan hij werd blootgesteld. Waar verzoeker nog aanhaalt dat Daesh ook overdag kon opereren aangezien zij over aanzienlijke macht beschikten, wijst de Raad erop dat dit ingaat tegen wat hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Daar verklaarde hij immers dat leden van Daesh overdag niet openlijk konden rondlopen (zie NPO, p. 7).

5.1.7. De Raad treedt de commissaris-generaal vervolgens bij waar deze op pertinente wijze vaststelt dat: *“U stelt dat u twee mensen van Daesh een bom zag plaatsen aan de hoofdweg, maar u kan deze gebeurtenis niet aannemelijk maken. U kent hen namelijk niet en weet niet wie zij waren (CGVS p. 10). U heeft zichzelf ook niet getoond aan hen en aldus hebben zij u niet gezien (CGVS p. 10). U had hen nog nooit eerder gezien in het dorp en u weet niet of zij u reeds ooit eerder gezien hadden (CGVS p. 11). Het is dan ook totaal onduidelijk op welke manier de Daesh leden te weten zijn gekomen dat uw familie het districtshuis heeft ingelicht en wisten wie jullie waren en waar jullie woonden. Uzelf heeft evenmin hiervoor een overtuigende verklaring. U verwijst namelijk simpelweg naar de veiligheidsdiensten van Daesh die dat zouden zijn te weten gekomen, verder dan dit komt u niet (CGVS p. 11, 13). Bovendien is het totaal ongeloofwaardig dat de Daesh leden overdag, 's middags rond 12.30 u., een bom zouden plaatsen op klaarlichte dag op een drukke hoofdweg waarop mensen passeerden naar verschillende provincies en districten (CGVS p. 11). Ze liepen hier namelijk een groot risico om ontdekt te worden. Wanneer u hiermee*

geconfronteerd wordt, antwoordt u beknopt dat het gewoon was dat ze dit overdag deden en geeft u aan dat mensen in Afghanistan tijdens de zomer in de namiddag thuis blijven (CGVS p. 11). Eerder verklaarde u echter zelf dat Daesh leden niet openlijk vrij konden rondlopen overdag (supra; CGVS p. 7). Dit strookt dus niet met uw bewering dat Daesh leden overdag een bom aan het plaatsen waren. Bovendien konden ze toch niet uitsluiten dat er zich iemand op dat tijdstip op straat zou vertonen en ze hierbij betrappt zouden worden. Deze door u geschilderde gang van zaken ontbeert dus geloofwaardigheid. Vervolgens bent u tegenstrijdig omtrent de persoon die het districtshuis heeft ingelicht. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u dat uw vader het districtshuis heeft ingelicht door naar hen te telefoneren omdat u zelf niet wist hoe u hen moest informeren. Uzelf belde niet naar het districtshuis (CGVS p. 9, 12). Op het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u echter dat u zelf gemeld heeft aan het districtshuis dat Daesh leden IED bommen aan het planten waren (vragenlijst DVZ/CGVS punt 3.5 p. 2). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, beweert u slechts dat u dat niet gezegd heeft, wat geen verschoning biedt voor deze discrepantie gezien u hierin genuanceerd was ten overstaan van DVZ (CGVS p. 12). Vervolgens stelt u dat Daesh leden uw huis zijn binnengevallen en uw vader hebben meegenomen. Hieraan wordt evenmin geloof gehecht gezien dit incident voortvloeit uit een gebeuren dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Eénzelfde bemerking kan gemaakt worden met betrekking tot de telefoons die uw maternale oom van hen kreeg en dit tot aan de val van de overheid (CGVS p. 10, 14). Het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen. Er werd telefonisch geëist dat u zich zou overgeven en indien u dit niet deed zou uw vader en uw familie gedood worden (CGVS p. 9-10, 15, 18). Dit houdt echter geen steek en is volledig paradoxaal met uw eigen verklaringen. U bent namelijk nog ongeveer negen dagen na het incident met de bom gebleven in het huis van uw maternale oom (CGVS p. 15). Uw maternale oom zou talrijke keren getelefoneerd zijn geweest door de Daesh leden waarbij zij vroegen naar u, maar de Daesh leden zouden nooit op zoek zijn geweest naar u en naar het huis van uw maternale oom zijn gekomen om u zelf mee te nemen (CGVS p. 10, 14-15). Het houdt geen steek dat de Daesh leden telefonisch ermee dreigden uw familie te doden indien u zich niet zou overgeven wanneer ze de gelegenheid hadden uzelf te komen opzoeken en mee te nemen. U bevestigt zelf dat de Daesh leden nooit naar het huis van uw maternale oom zijn gekomen, ondanks dat zij door hun veiligheidsdiensten maar al te goed wisten dat u zich daar bevond (CGVS p. 10, 15). U stelt: "het ding is dat ik niet weet waarom ze belden en niet kwamen, maar mijn maternale oom zei dat hij niet in mijn huis is en dat ik niets te doen heb er mee, dus bel niet, ik was in het huis, maar hij loog tegen hen" (CGVS p. 15). Dit kan niet overtuigen des te meer aangezien u zelf verklaarde dat als Daesh een probleem had met iemand, ze in de nacht achter die persoon zouden komen (supra; CGVS p. 7). U kan niet aannemelijk motiveren om welke reden ze niet op zoek zijn geweest naar uzelf, terwijl ze hiertoe wel degelijk de mogelijkheid hadden. Uit voorgaande blijkt dan ook dat aan uw beweerde vrees voor vervolging door Daesh geen geloof gehecht wordt."

Waar verzoeker aanhaalt dat zijn verklaringen over wie het districtshuis op de hoogte heeft gebracht van de bom niet tegenstrijdig zijn, omdat hij bij de DVZ uitdrukkelijk gevraagd werd kort en bondig te zijn en bij het CGVS hier meer uitgebreid over kon vertellen, wijst de Raad erop dat uit het verslag van deze verklaring bij DVZ blijkt dat dit verslag verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou. In dit verslag werd verzoeker tevens attent gemaakt op het belang van het afleggen van waarheidsgetrouwe verklaringen. Door zijn handtekening onder het verslag te plaatsen, heeft verzoeker verklaard akkoord te zijn met de verklaringen, zoals deze werden opgetekend. Bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud, heeft verzoeker ook bevestigd dat zijn interview bij de DVZ goed is verlopen en dat hij niet alles volledig, maar wel kort had kunnen uitleggen (zie NPO, p. 3). Hij heeft hierbij geen voorbehoud gemaakt, voor wat betreft de "Vragenlijst DVZ". In deze omstandigheden, kan verzoeker thans in zijn verzoekschrift niet zonder meer poneren dat DVZ zijn verklaringen incorrect heeft genoteerd. Verzoeker stelt dat hij bij DVZ heeft gezegd dat 'zij', waarmee hij en zijn vader bedoelde, de autoriteiten op de hoogte hadden gebracht. Uit de "Vragenlijst DVZ" blijkt echter dat verzoeker wel degelijk gezegd heeft dat hij de autoriteiten op de hoogte bracht van de bom aangezien hij verklaarde dat: "Ik heb die vermeld aan onze district center". Waar verzoeker stelt dat niet kan worden verwacht dat hij in detail een volledige weergave zou geven van de wijze waarop de autoriteiten op de hoogte werden gebracht van de aanwezigheid van de bom, omdat dit in strijd zou zijn met de instructies die hij bij DVZ heeft gekregen, wijst de Raad erop dat het correct vermelden van het individu dat de autoriteiten op de hoogte heeft gesteld, geen dermate verregaand detail is, dat niet kan worden verwacht dat verzoeker dit reeds bij DVZ zou aangeven. Minstens kan worden verwacht dat verzoekers verklaringen dienaangaande coherent zouden zijn doorheen de verschillende gehoren.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij niet precies weet hoe Daesh erachter is gekomen dat hij en zijn vader de bom gemeld hebben bij de autoriteiten, maar dat zijn maternale oom van iemand van het districtscentrum heeft gehoord dat het waarschijnlijk een spion was van Daesh die hierachter was gekomen, benadrukt de Raad dat dit niet overeenkomt met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Wanneer hiernaar gevraagd door de *protection officer* verklaarde verzoeker immers dat er roddels in het dorp waren en dat

de beveiligingsdiensten van Daesh zo te weten waren gekomen dat verzoeker en zijn vader de autoriteiten hadden ingelicht over de bom (zie NPO, p. 13). Hij zei tijdens het persoonlijk onderhoud niets over zijn oom die naar het districtshuis had gebeld en zo te weten was gekomen dat het waarschijnlijk een spion van Daesh was die had vernomen dat verzoeker en zijn vader de bom hadden gemeld bij de autoriteiten. Verzoeker haalt ook nog aan dat hij geen lid is van Daesh en daarom niet met zekerheid kan vertellen hoe ze hem hebben kunnen identificeren. In deze benadrukt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

Waar verzoeker nog stelt dat Daesh hem enkel telefonisch bedreigden omdat er verhoogde aanwezigheid van de autoriteiten was in het gebied in de dagen na de aanval op de woning van verzoeker, wijst de Raad erop dat verzoeker dit nooit heeft aangehaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Dit betreft dan ook een louter blote bewering, die bovendien in strijd is met verzoekers eerdere verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud, alwaar hij stelde dat hij geen idee had waarom Daesh niet naar het huis van zijn maternale oom kwamen. Verzoeker heeft bovendien in zijn verzoekschrift aangehaald dat Daesh ook overdag operaties kon uitvoeren omdat zij over aanzienlijke macht in de regio beschikten en tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verzoeker ook verklaard dat ze 's nachts langskwamen bij mensen met wie ze problemen hadden (zie NPO, p. 7). Indien zij verzoeker werkelijk zo zouden viseren zoals hij beschrijft, dan kan er toch verwacht worden dat Daesh, 's nachts, persoonlijk bij zijn maternale oom zouden langskomen om hem mee te nemen, zelfs al zou er een verhoogde aanwezigheid zijn van de autoriteiten in de regio.

5.1.8. De Raad treedt de beoordeling van de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker er niet in slaagt het werk van zijn broer R. A. aannemelijk te maken. Verzoekers kennis over het werk van zijn broer is immers zeer gebrekkig. Zo weet verzoeker niets over de collega's van zijn broer, de basis waar verzoekers broer werkte, zijn rang of zijn korps of bataljon. Over de taken van zijn broer kan hij alleen maar vertellen dat hij een soldaat was (zie NPO, p. 16). Verzoeker verwijst naar zijn jonge leeftijd bij het overlijden van zijn broer, doch dit element verschoont het volstreekte gebrek aan kennis over het werk van zijn broer bij het ANA niet. Verzoeker had de mogelijkheid om zich hier op een later tijdstip over te informeren bij zijn familie. Dat verzoekers vader vermist is, waaraan bovendien geen geloof wordt gehecht, verklaart ook niet waarom verzoeker zich bijvoorbeeld niet bij zijn maternale oom, met wie hij nog contact heeft, zou kunnen informeren hierover. Verzoeker heeft daarnaast tijdens het persoonlijk onderhoud een document, dat hij bij de DVZ omschreef als een werkcertificaat van zijn broer, verkeerdelijk aangeduid als een brief van de maliks en de dorpsoudsten waarin zijn problemen bevestigd worden. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt de stressbestendigheid en de leesvaardigheid van verzoeker te beoordelen in plaats van zijn relaas, wijst de Raad erop dat verzoeker deze documenten zelf heeft neergelegd en er wel degelijk van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat hij kennis heeft van welke documenten hij heeft neergelegd en wat de inhoud ervan is. Verzoekers gebrekkige kennis over het werk en het overlijden van zijn broer R. A. doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze tewerkstelling. Alleszins daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk een familielid is van een voormalig lid van het ANA, blijkt bovendien, noch uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier, noch uit de landeninformatie die door verzoeker in zijn verzoekschrift wordt aangehaald, dat ieder familielid van een vroeger lid van het Afghaanse leger in Afghanistan vervolgd wordt en dat het loutere feit een familielid te zijn van een vroeger lid volstaat om tot de toekenning van internationale bescherming te besluiten. Een vrees voor vervolging moet dan ook *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Hij maakt het immers niet aannemelijk dat hij problemen hebben gekend met de taliban omwille van de voormalige tewerkstelling van zijn broer.

5.1.9. Verzoeker stelt vervolgens dat zijn broer I. hoogstwaarschijnlijk is gedood door Daesh en dat hij dit heeft bewezen met de twee overgelegde foto's waarbij op één foto zijn broer in een lijkwade te zien is en op een andere foto hij en zijn broer te zien zijn toen zijn broer nog leefde. De Raad wijst erop dat evenwel op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat de persoon, afgebeeld op beide foto's, daadwerkelijk verzoekers broer is. Wat betreft de foto waarop het overleden lichaam van verzoekers broer te zien zou zijn, wijst de Raad er bovendien ook op dat op grond van deze foto geenszins kan worden afgeleid onder welke omstandigheden de afgebeelde persoon is overleden. Deze foto is dan ook geenszins van aard om te kunnen aantonen dat verzoekers broer zou zijn vermoord door Daesh.

5.1.10. Wat betreft de overige neergelegde stukken, met name de klachtenbrief, het attest van de dorpsoudsten en de maliks en verzoekers vaccinatiekaart, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker enkel kopieën heeft overgemaakt, zodat hieraan slechts beperkte bewijswaarde kan worden gehecht. Verder dient de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, te wijzen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad dan ook vast dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is (zie AD, map "Landeninformatie", COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)). Er wordt in deze aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

5.1.11. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.12. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging door Daesh en de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt. Gelet op bovenstaande blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Daesh en/of de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.1.13. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als 'verwesterd', omwille van zijn verblijf in Europa.

5.1.14. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of

individuals”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.15. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviséerd/vervolgd.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan op grond waarvan kan worden aangenomen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk

maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij een vervolgingsvrees dient te koesteren louter en alleen omwille van zijn verblijf in het Westen. De Raad herhaalt dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen objectieve informatie bij, die deze beoordeling doorprikt. Het ongestaafde betoog dat hij intussen een andere kledingstijl heeft, geen lange baard meer heeft, graag naar muziek luistert, dat het voor hem natuurlijk is geworden met vrouwen te praten, hen vragen te stellen en hun mening te waarderen, dat hij mensen aankijkt wanneer hij met hen spreekt en werkt als treinreiniger, volstaat niet. Verzoeker brengt enkel arbeidsovereenkomsten, een attest van een taal cursus Nederlands en een aanbevelingsbrief van zijn werkgever bij. Dit toont aan dat verzoeker alhier werkt en inspanningen levert om de Nederlandse taal te leren, wat lovenswaardig is, maar op zichzelf nog geen beschermingsnood aantoon. Er wordt geen bijkomende verduidelijking of invulling gegeven, van de wijze waarop de integratie zou hebben plaatsgevonden. Verzoeker blijft dan ook in gebreke een concreet en diepgaand beeld te schetsen van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

De duur van zijn verblijf in België sinds april 2022, *in casu* bijna twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Rekening houdend met de beslissing inzake de leeftijdsbepaling van de dienst Voogdij (zie AD, “beslissing van de dienst voogdij”) was verzoeker immers minstens 18 jaar op het moment dat hij Afghanistan verliet, zodat kan worden aangenomen dat hij al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verzoeker heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name zijn moeder, broer en zussen, maternale oom en maternale neef, waarbij hij met zijn maternale oom en zijn zussen nog contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 6).

5.1.16. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.17. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.18. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een

(toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.19. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geïsoleerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

5.1.20. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen

en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij evenmin worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het

aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn verblijf in het Westen en het feit dat hij familielid is van een toenmalige militair, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd vastgesteld in de voorgaande punten.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

5.5. In de mate dat verzoeker nog een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng januari tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES